

Nu er ideen med en folkekirke, som staten, dvs. Folketinget og kirkeministeren, yder den tjeneste at lovgive om og administrere, jo netop igennem lovmæssige hindringer at sørge for en national ramme, der gør folkekirken til den samme folkekirke fra Vesterhavet til Øresund, ligesom vi har fælles bekendelsesskrifter. Der er sandelig ikke frit valg. Det vil sige, at det er der: Man kan melde sig ud af folkekirken. Og i øvrigt forudsætter vi, at kirkens præster følger den lovgivning, bl.a. ægteskabsloven, der vedtages i Folketinget, og at de ikke hver for sig sidder og kreerer nye ægteskabsordninger.

Ægteskabsloven hjemler ingen mulighed for vielse af homofile samlevende, og det er en almindelig misforståelse kolporteret af pressen, at bøsser og lesbiske i dag kan blive viet på rådhuset, men ikke i kirken. Det er noget vrøvl. De kan slet ikke blive viet ifølge dansk lov, men de kan blive registreret som partnere på rådhuset, og det er en god ordning, der friholder homofile par fra en række tidligere uretfærdigheder især af arvemæssig art. Men det siger sig selv, at vi i folkekirken ikke registrerer noget eller noget som helst. Hvad skulle vi det for?

Hvis man ville ændre ægteskabsloven, så homofile par kunne blive viet, skulle man jo i virkeligheden begynde med at ophæve loven om registreret partnerskab og give nogle myndighedspersoner en egentlig vielsesmyndighed, og det bør man aldrig gøre. Ikke fordi de homofile par skal generes, men af hensyn til det ægteskab, der i århundreder har været den familieretbærende institution i Danmark og i øvrigt er et fundament under hele det danske samfund i det hele taget. Ægteskabet har vi af hensyn til familiens beskyttelse fra fremmed, især fra statslig, indblanding, og begynder man at lægge forskellige former for særforhold ind under kategorien ægteskab, ja, så opløser man naturligvis ægteskabet.

Siden det 16. århundrede, da ægteskabet fra at være et rent slægtsanliggende begyndte at blive et offentligt statsligt anliggende, har ægteskabets styrke været en klar definition af ægteskabet: et intenderet, livslangt og monogamt forhold mellem to mennesker af hver sit køn med henblik på at få børn og danne ny familie, der kunne føre slægten videre.

Kl. 20.05

Der kunne jo i øvrigt tænkes mange andre seksuelle varianter, som man lagde ind under ægteskabsloven, end homoseksualitet, og hvem siger, at et ægteskab kun skal bestå af to – hvor-

for ikke tre, fire eller fem? Hvis man vil eksperimenterer med det mest fundamentale i tilværelsen, så er mulighedernes antal ubegrænset.

Den frihed, som ægteskabet er bærepille for, familiens frihed, privatlivets frihed, forudsætter en klar og folkeligt forankret definition af, hvad et ægteskab er. Herudover skal man naturligvis sørge for, at ingen ugifte, heller ikke homofile par, lider økonomisk uret, og det har man efter vores mening taget god hånd om ved loven om registreret partnerskab.

Men altså endnu en gang tak på folkekirkens vegne, især til hr. Kamal Qureshi for hans omsorg for kirkens frihed. Jeg skulle hilse og sige, at de fleste i folkekirken betakker sig. Det gør Dansk Folkeparti også. Men jeg glæder mig til, at hr. Kamal Qureshi fører denne her sag frem i de muslimske trossamfund og fordrer vielse af homofile i moskeerne.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Nu synes jeg måske ikke, det er helt passende at omtale hr. Kamal Qureshi, som ikke kan være til stede i dag, på den måde, men det er jo op til hr. Jesper Langballe.

Men jeg synes, hr. Jesper Langballe bruger en uforholdsmæssig stor del af sin tid på at tale om ægteskab. Det her beslutningsforslag har jo intet med ægteskab at gøre. Det er et spørgsmål om frivilligt at fjerne nogle forhindringer for, at et registreret partnerskab også kan indgås i kirken og med samme retsvirkning.

Så vil jeg spørge hr. Jesper Langballe, for nu har jeg jo også fulgt med i aviserne her de senere måneder: Er det ikke korrekt, at der er nogle præster, der ønsker at kunne gennemføre en form for registreret parforhold i kirken? Og hvorfor skulle de ikke have lov til det?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jamen der er sandelig mange ting, man ikke har lov til. Jeg har f.eks. ikke lov til at forkynde satanisme i stedet for evangeliet. Jeg har ikke lov til at stå på hovedet, mens jeg siger trosbekendelsen. Der er en masse lovhindringer i folkekirken, som sikrer det, vi kalder sømmelighed og orden, og som først og fremmest holder folkekirken fast om en fælles bekendelse og holder den fast på en fælles national lovramme.

Men jeg må lige sige til fru Lene Garsdal, at den moralske bebrejdelse, der ligger i, at jeg skulle have omtalt hr. Kamal Qureshi på en grim